

ΕΤΟΣ 74ο

5 Απριλίου 2026

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 14 (3801)

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΑΣΙΛΕΑΣ ΚΑΙ ΛΥΤΡΩΤΗΣ

Μετά τό υπερφύες γεγονός τής Αναστάσεως του Λαζάρου, ο Κύριος εισέρχεται στά Ίεροσόλυμα. Έκει τόν υποδέχονται πλήθη ανθρώπων πού είχαν συγκεντρωθεί γιά τήν έορτή του Πάσχα, αλλά καί γιά νά δούν τόν προφήτη, τόν παράδοξο αυτό άνθρωπο, τόν Μεσσία πού ανέστησε ένα νεκρό. Μέ τήν διήγηση τής εισόδου του Χριστού στήν αγία Πόλη εισάγει καί έμάς ή Έκκλησία στήν Μεγάλη Έβδομάδα, στά άχραντα Πάθη καί τήν ζωηφόρο Ανάσταση του Κυρίου.

Ο Χριστός εισέρχεται στά Ίεροσόλυμα γιά νά θυσιασθει έκουσίως υπέρ όλων των ανθρώπων, αυτών πού έζησαν, ζουν καί θά ζήσουν έως τής συντελείας των αιώνων. "Ετσι, βεβαιώνει κάθε άνθρωπο πού τόν αποδέχεται ως Σωτήρα καί Λυτρωτή ότι Αυτός αναλαμβάνει τις δικές μας άμαρτίες καί αδυναμίες, τά λάθη καί τις παραλείψεις, τήν άπιστία ή τήν όλιγοπιστία μας καί τά προσηλώνει στό ξύλο του Σταυρου· γιά νά θανατωθει ό θάνατος, νά καταργηθει ή άμαρτία καί νά ανατείλει από τήν δική Του ζωή καί δόξα ή άληθινή ζωή καί δόξα των ανθρώπων.

Ή άληθινή δόξα στό μεγαλειό τής ταπεινώσεως

Ο Κύριος στον 23ο Ψαλμό όνομάζεται «Βασιλεύς τής Δόξης»· καί δοξάζεται όταν φανερώνει τήν άπειρη άγάπη καί ταπεινώσή Του, τήν άκατάληπτη στοργή καί καλοσύνη Του προς κάθε άνθρωπο, καθότι «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι καί εις έπίγνωσιν άληθείας έλθειν» (Α΄ Τιμ. 2,4). Δόξα του Υιού του Θεου είναι ό Σταυρός Του, ή δύναμη τής θυσίας καί τής συγχωρητικότητάς Του.

Μετέχοντας ό πιστός στό ήθος του Χριστου καί αποκτώντας «όμοίθειαν Θεου», όπως λέει ό άγιος Ίγνάτιος ό Θεοφόρος, διδάσκεται ότι ή άληθινή δόξα δέν βρίσκεται στήν αυτοπροβολή, τήν οικονομική καί κοινωνική καταξίωση, τήν επίδειξη καί αύταρέσκεια, αλλά στήν βίωση του

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ιωάν. ιβ' 1-18)

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος

Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριζῖν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλον αὐτὸν παραδιδόναι· Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστί, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαῖα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄναριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστί γεγραμμένον· «Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοῦ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου». Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιθέναι τὸ σημεῖον.

πνεύματος τῆς ταπεινώσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς διακονίας, τῆς θουσίας, τῆς συναλληλίας. Δέν μπορείς νά συνδοξάζεσαι μέ τόν Χριστό, ἐάν δέν ζεῖς τήν ζωὴ Ἐκείνου πού εἶναι ζωὴ κενώσεως, καταβάσεως· ἐάν δέν περιζώνεσαι, ὅπως ὁ Κύριος, τὸ λέντιον, τὴν ποδιά τοῦ ὑπηρέτη, γιά νά διακονήσεις τόν Θεό στό πρόσωπο τοῦ συνανθρώπου.

«Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»

Στήν θεία Λειτουργία βιώνουμε μυστηριακά τό Πάθος καί τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, ὅλα τά γεγονότα πού ἐργάσθηκε ὁ Θεός γιά τὴν σω-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐξ ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ἦλθε ὁ Ἰησοῦς στὴ Βηθανία, ὅπου ἦταν ὁ Λάζαρος πού εἶχε πεθάνει, τὸν ὁποῖον ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν. Ἐκεῖ τοῦ παρέδωσαν δεῖπνο, καὶ ἡ Μάρθα διακονοῦσε· ὁ Λάζαρος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμόνες μαζί με αὐτόν. Τότε ἡ Μαρία, ἀφοῦ πήρε μιά λίτρα μύρου γησίου νάρδου, πού ἦταν πανάκριβο, ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ σκούπισε τὰ πόδια του με τὰ μαλλιά της· τὸ σπίτι γέμισε με τὴ μυρωδιά τοῦ μύρου. Τότε λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητές του, ὁ Ἰούδας, ὁ γιὸς τοῦ Σίμωνος, ὁ Ἰσκαριώτης, αὐτός πού ἔμελλε νὰ τὸν παραδώσει: Γιατί αὐτὸ τὸ μύρο δὲν πωλήθηκε ἀντὶ τριακοσίων δηναρίων, τὰ ὅποια νὰ δοθοῦν στοὺς φτωχοὺς; Αὐτὸ τὸ εἶπε ὄχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν κλέφτης καὶ διαχειριζόταν τὸ ταμεῖο καὶ ἀφαιροῦσε ἐκεῖνα πού ἔβαζαν μέσα. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: Ἄφησέ την, τὸ φύλαξε γιὰ τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου. Γιατί τοὺς φτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐνῶ ἐμένα δὲν με ἔχετε πάντοτε. Τότε πολὺς ὄχλος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πληροφορήθηκε ὅτι εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἦλθαν ὄχι μόνο γιὰ τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοῦν καὶ τὸν Λάζαρο, τὸν ὁποῖον ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν. Ἀποφάσισαν οἱ ἀρχιερεῖς νὰ θανατώσουν καὶ τὸν Λάζαρο, ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πήγαιναν γιὰ αὐτόν καὶ πίστευαν στὸν Ἰησοῦ. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, πολὺς ὄχλος, πού εἶχε ἔλθει στὴν ἑορτή, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἔρχεται στὰ Ἱεροσόλυμα, πήραν κλαδιά φοινίκων καὶ βγῆκαν νὰ τὸν προῦπαντήσουν, καὶ φώναζαν: «Ὡσαννά, νὰ εἶναι εὐλογημένος ἐκεῖνος πού ἔρχεται στό ὄνομα τοῦ Κυρίου», ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ βρῆκε ἕναν μικρὸ ὄνο, κάθισε ἐπάνω του, ὅπως λέγει ἡ Γραφή: «Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Σιών· νά, ὁ βασιλιάς σου ἔρχεται καδισμένος ἐπάνω σέ πουλάρι ὄνου». Αὐτὰ στὴν ἀρχὴ δὲν τὰ κατάλαβαν οἱ μαθητές του, ἀλλὰ ὅταν δοξάστηκε ὁ Ἰησοῦς, τότε θυμήθηκαν ὅτι αὐτὰ ἦταν γραμμένα γιὰ αὐτόν, καὶ ἔτσι τοῦ τὰ ἔκαναν. Καὶ ὁ κόσμος πού ἦταν μαζί του μιλοῦσε γιὰ αὐτόν ὅταν φώναξε τὸν Λάζαρο ἀπὸ τὸ μνημεῖο καὶ τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν. Γιὰ αὐτὸ καὶ τὸν προῦπάντησε ὁ κόσμος, ἐπειδὴ δηλαδὴ ἄκουσαν ὅτι τέλεσε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

(Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο με νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

τηρία τοῦ ἀνθρώπου, σέ ἕνα αἰώνιο παρόν. Μὲ τὴν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τὴν μετοχὴ μας στὴν θεία Εὐχαριστία ἀνταποκρινόμαστε καὶ ἀποδεχόμαστε «τὸ σωτήριο» (Ψαλμ. 95,2) τοῦ Θεοῦ καὶ γινόμαστε κοινωνοὶ τῆς ἀθανάτου ζωῆς Του καὶ μέλη τῆς Βασιλείας Του.

Γι' αὐτὸ καὶ ψάλλουμε σήμερα στὴν θεία Λειτουργία: «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»· ἄς εἶναι δοξασμένος Αὐτός πού ἔρχεται πάντοτε σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεό, γιὰ νὰ μᾶς σώσει, νὰ μᾶς ἀγιάσει, νὰ μᾶς θεώσει. «Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν». Ὁμολογοῦμε, δηλα-

5 Ἀπριλίου 2026: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

«Ἡ εἰς Ἱερουσαλήμ εἴσοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».
Κλαυδίου, Νικηφόρου κ.λπ. μαρτύρων· Θεοδώρας ὁσίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκη.
Ἦχος: — – Ἐωθινόν: — – Φίλιπ. δ' 4-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ιβ' 1-18.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 12 Ἀπριλίου, Ἅγιον Πάσχα.
Ἀπόστολος: Πράξ. α' 1-8 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. α' 1-17.

δῆ, ὅτι ὄντως «ἐπέφανεν», φανερώθηκε, ἀποκαλύφθηκε, ἐνηνθρώπησε ὁ Υἱὸς τοῦ ζῶντος Θεοῦ γιὰ νὰ κάνει τὸν ἄνθρωπο υἱὸ Θεοῦ κατὰ χάρι καὶ νὰ τὸν ἀξιώσει τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ βασιλείας.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Σωτὴρ τῶν ἀνθρώπων

Τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων πού ὑποδέχθηκαν τὸν Χριστό στα Ἱεροσόλυμα τὸν ἀποκαλοῦσαν «Βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ». Τουλάχιστον σέ ἐκείνη τὴν περίσταση ὁμολογοῦσαν ὅτι δὲν ἦταν ἓνας κοινὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ Μεσσίας, δηλαδή ὁ Χριστός, ὁ Λυτρωτής. Τί σημαίνει ὅμως γιὰ ἐμᾶς ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Σωτήρας μας; Ἡ ὁμολογία μας ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Βασιλεὺς, ὁ Λυτρωτής καὶ Κύριός μας σημαίνει ὅτι ἀποδεχόμαστε τὸν λόγο Του ὡς τὸ ὕψιστο κριτήριο τῆς συνειδήσεώς μας καὶ διαμορφώνουμε τὸ ἦθος μας ἀναλόγως πρὸς τὸ Εὐαγγέλιό Του.

Σημαίνει ὅτι πιστεύουμε πὼς Αὐτός εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ πίστη αὐτὴ γίνεται ζωὴ, τροφή, φῶς, πνοὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σημαίνει ὅτι καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια νὰ ἀγαπήσουμε, νὰ συγχωρήσουμε, νὰ «προσλάβουμε» ἐν Χριστῷ κάθε ἄνθρωπο, ἀκόμη καὶ τὸν ἐχθρό μας, γιατί δὲν μπορεῖς νὰ ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Θεό, ἐάν δὲν ἀγαπᾷς τὸν συνάνθρωπο. Σημαίνει, τέλος, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τὸ κέντρο τῆς ζωῆς μας, ἡ πηγὴ ἐμπνεύσεως, ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια, ἡ Ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ μέ τὴν ὁποία, ἐάν παραμείνουμε ἐνωμένοι, θά παράξουμε καρπούς ἀθανασίας.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰδίου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
